

↳ *Pucher Bálint*

csövi

különös: semmi
 a vizet még mindig a kútból a birtokon továbbra is úgy
 tesz a Föld akárha élne mélyre hasítok az ásóval és
 reszket a pázsit olykor meglátogat valaki múltkor jött
 egy alak azzal hogy megígérte apámnak átadja
 nekem az időgép tervrajzát amit együtt írtak állítólag
 jól szuperál csak egy kicsit késett amikor caesar
 halálára utazott de aztán szólt magának mielőtt
 elindult volna hogy időben megérkezessen így
 helyre tette a bakit belefutott még másik énjébe
 is meglepődött nem hitte volna hogy ilyen erős
 a keze mikor elvált magától azzal hogy tartsuk
 a kapcsolatot néha vendégül látják egymást a legutóbbi
 fröccsözés azért elég bizzra sikeredett emlékezett
 rá hogy sakkoztak csak arra nem hogy ki
 nyert a jövőben is járt benézett a földje új lakóihoz
 elégedett volt velük kapott kóstolót az aktuális
 termésből pár szemet hazahozott a magvaikat el szándékozza ásni

▸ *Vécsei Rita Andrea*

A nevem,

A szentekről semmit se tudtam. Őrzőangyal, arról valamit, ott áll mögöttem, és vigyáz, vigyázza, hogy mit csinálsz, ne történjen nagy baj. Kis baj, ez hintázás közben jutott eszembe, hogy azt meg ki őrzi, öreganyámnak tudnia kell. A vége nagy baj lett, a kicsik angyala innentől nem érdekelt.

A diófára szerelt apám hintát, lejtett az ág, persze hosszabb lett az egyik madzag, aztán meg rövidebb. Csavartam egyet a deszkán, így ment, rövid, hosszú, rövid, apám szerint úgy, mint a fogpiszkáló, ha el nem baszom. Hajtom magam, nincs ritmus-érzésem, nem tudok egyszerre hátradőlni és lábat nyújtani, most mégis sikerül, egyre ferdébben megy az egész, megy jó magasra. Még magasabb, visszafelé végigsúrolom a fa törzsét. Rövidujjú póló, csupasz kar, végig a fatörzset. Nincs bőr a karomon, látszik a hús és a sebbe ragadt fekete famorzsalék. Nem fog vérezni, csak szivárog, ne vérezzen, aztán vérezni kezd rendszeren, bőgők, kijön a házból öreganyám.

A meghosszabbíthatós kanapén ülök a fölőkonyhában, karomon rózsaszín törölköző. Mentolos teát iszom, le akarom venni a törölközőt, vastag, nem hajlik rendszeren, alig lehet tőle fogni a bőgrét. Pléhbőgre, kacsa úszik az oldalán akkora tóban, amekkora a kacsa, és süt a nap. Nem szabad levenni, szól öreganyám, fel kell szívódnia a kenőcsnek. Bekente valamivel, nem kérdeztem, mivel, az volt a lényeg, hogy ne csípjen, egy kicsit azért csípett. A tea finom, ragad a cukortól, három púpos kávéskanál. Nem tudom, mitől van mentolos íze, elixír, mondja, és olyankor kapom, ha baj van, leesek, felszakad, eltörik, ilyenek. Jó hűvös van bent.

Bent lehetek a hűvösben, le lehet dőlni a kanapéra, mint-ha beteg lennék. Nem kell a toldalék, kicsi vagy, elférsz, mondja öreganyám, de kell, mondom, és kihúzza nekem. Leül mellém, bőven van hely, milyen jó, hogy kihúztuk, mesél, mesél, és mégis szörnyű az egész. Az a szörnyű, hogy holnap strandra megyünk, megígérték, holnap mindenki ráér. Nagy medence, kék víz, nem szabad gyalogolni, csak úszni benne, különben felmarja a talpadat a mész. Egyszer elestem a rajtkőnél, felbuktam benne, nem vettem észre, mert azt figyeltem, mit csinál az úszómester. Egyenesen a székéből ugrott fejest. Lucifernek hívják, piros széken ül a me-

hogy mit jelent

dence szélén, mindig úgy, hogy előlről süsse a nap. Elöl már feketete. Kicsit félek tőle, apámmal úszunk, beugrik hozzánk, apámmal beszélget. Hangosan, tátott szájjal nevet, sok foga van, hosszú fogak, mint a lovaknak. Rám néz, kék a szeme, véreskék, nevet, a fejemre tenyerel. Nyelem a vizet, feljövök, dühös vagyok, félek, hogy még egyszer csinálja, és megcsinálja. Apámra nézek, nevet, nevetnek, meg kell tanulni úszni a víz alatt. De ez nem is úzás. Lucifer elkapja a lábamat, elhajít, repülök, nem jó. Megcsapja a hasamat a víz, az orromba megy, lenyelem.

Fejest ugrik a székből, azt figyelem, hátha most mással csinálja ugyanazt, mint velem, és közben eselek, térdre, tenyéryn seb. Nem tudok vízbe menni, annyira csíp. Ráz tőle a hideg, annyira. A karomat pont ugyanígy fogja csípni, mint akkor a térdemet, nem merek fürdeni, hiába leszünk kint egész nap a strandon, én csak ülök, pokróc, újságok. Anyám és Ági napoznak feszt, mindenféle más nők a pokrócunkon, én meg majd ülök, és őket hallgatom. Citromfagyi se kell. Olyan, mint a limonádé, csak nem folyik, ha elolvad, folyik, akkor az, limonádé, addig meg hógolyó. Cukros, citromhéjas, citromos hógolyó.

Öreganyám a mellére húzza a fejem, nagy, puha melle van, az otthonkája sült krumplinudli szagú. Simogatja a fejem, éhes leszek a szagtól, elkérem a déli maradékot lekvár nélkül, kopaszon. Hidegen ráncos a nudli. Unom a hűvösben fekvést, mintha beteg lennék. Ki akarok menni, a törölközőre ügyeljek, le ne csússzon, mondja, tartsam a másik kezemmel. Pedig meg akartam hintáztatni a Pannit, két kézzel erősen, magasra, az ő karjának mindegy, jó kemény műanyag. Félek, hogy elmozdul a törölköző, pont olyan rózsaszín, mint a bundabugyik bent a szekrényben, lehet, hogy bundabugyi, a bolyhos része van kívül. Inkább leülök a lépcsőre a veranda felől. Bokorban terem a békalevél, én hívom békának, a többiek simán csak fölfújósnak. Leszakítom, gömbölyű végű, húsos levél, két ujjal nyomkodom végig. Egyetlen picike részt sem szabad kihagyni, különben szétpukkad, amikor fel akarod fújni. Már szép sötétzöld az egész, a számhoz teszem, nyálkás a vége a nyomkodástól, kiköpöm, mint a takony, olyan a színe a köpésnek. Óvatosan fújom a levegőt,

finoman kell fújni, lassan domborodik a bőr, kifényesedik. Jó kis béka lett. A járdára teszem, rátaposok, nagyot durran.

Öreganyám kijön a durranásra, szereti a békát, de nem tud csinálni, öreg hozzá, mondja, és majdnem sírok. Nem sajnálom, a holnap jut eszembe megint, a szemérről jut eszembe, ahogy néz. Megsimogat. Nem megyek velük holnap, mondom, a törölközőbe törlöm a könnyet és a nyálamat, ő simogat. Nehezen ül le a lépcsőre, tartsam a kezét, a végén így is huppan egyet. Öreganyám kicsi, kövér, vastag a lába, párhuzamos a lába két oldala. Nem szokott lépcsőre ülni, mindig megkér, hozzam ki a hokedlit, ne a kerti fotelt, abból alig lehet fölállni. Ül csöndben a lépcsőn, ülök mellette csöndben, és bottal piszkálom a földet. Kemény, fekete föld, fel van söpörve. Lyukak, kijárat, dugdosom bele a botot, hátha kijönnek a hangyák vagy a giliszták, az mindig az esőtől függ.

Nem figyelek öreganyámra, beszél. A nevemről beszél, lehetlenségek védőszentje, ez érdekelni kezd. Szent Rita megsegit, mondja, holnapra rendben lesz a kezed, mehetsz vele strandra, nem fog csípni a víz. Imádkozzunk egyet. Ő imádkozik, én mondom utána, lemaradok, próbálom utolérni, más szót mondok véletlenül ahelyett, amit kellene, nem ismerem az imát. Elmondjuk még egyszer, harmadjára tudom egyedül is. Kezébe veszi a törölközős karom, úgy tartja, mint egy kisbabát. Büszke vagyok a nevemre, hogy mindent meg lehet oldani vele. Másnap strandra megyünk, a medencében kicsit felázik a seb, mert túl sokáig maradok bent, de nem csíp, egyáltalán nem csíp.

Bedőlt a rendszer

Hatvannyolcas vagyok, nem értek félre, tudom, ki mit akar tőlem, ha meg egyáltalán nem akar semmit, az könnyűnek tűnik, de rázós terep. Az ismeretlenek, most találkozom velük először, vagy sokadjára, és még mindig csak ismerősnek tűnnek, velük is tudom, nagyjából mi a helyzet. Egy barna nő például a legolcsóbb fajta Ikea kanapén másnapoként, egyszerre érkezünk, mindig szemben ül velem, várjuk, hogy kinyíljon az edzőterem. Az ablak mellé teszem a padot, ő az oszlophoz, jó messze van a kettő, nem zavarjuk egymást. Nem beszélgetünk, nem köszönünk, nagyjából egyidősek vagyunk. Mindenkinek köszönök. Ez a nő felszegett fejfel jár, járkál, ül, edz, mindent felszegett fejfel csinál, nem néz senkire, csak elpötytyint néhány szót, terepjáró, locsolórendszer, síszerkő, túl nagy a kert, baromi meleg volt a tenger. Decemberben. Az arcomat felé fordítom, a haja fölött nézek el, nem köszönünk, ez így van rendben.

A nőt, aki vigyázott párszor a gyerekekre, magáztam, mondtam, hogy tegezzem, mert ő az öregebb, de nem. Sosem pusztítottam meg, hogy szia, én most akkor elmegyek, csak néhány óra. A névnapján se pusztítottam meg, csokit, azt vettem neki. A zöldségesfűhöz viszont gyakran járok, nincs nálam pénz, csak kártya, azzal nem lehet, menjek vele hátra, ja, de mégis van, nevet, nevetek, eleinte azt gondoltam, meleg, hiába nyomatja itt a jónős vicceket. Aztán kiderült, hogy van három gyereke, felesége meg épp mostantól nincs, mert lelépett. A hinta mellett pedig egy rókaörös kislány, mindig a hinta mellett, mindig zöld pánt van a hajában. Nem csúszdázik, nem homokozik, nem pörgettyűzik, a hintára se ül fel, csak áll és nézelődik. Állunk egymás mellett, én is csak állok, unom az egészet, egyszer megkérdezi, hogy miért nincs lányom. Az nagyon rossz lehet, mondja, mondom, hát, tényleg eléggé rossz. Onnantól erről beszélgetünk, hogy ez mennyire rossz, és még babakaják, én kicsi pónim és Ariel, azt imádják. A férfi fölöttem reggelente egész délelőtt köhög, krahácsol, játszik a slejmmel, tuti nem zavarja, az orrából a torkába, és vissza. Ezért nem lehet szólni, ez nem mászkálás, ordítózás, ez nem cigányzene. Kinyitok neki a nagykaput, felviszem a zsugorfóliázott hatos ásványvizét, mert rossz a térde, ő

meg összeszedi az erkély alá pattant csipeszeket. Van egy csaj, aki nem tud beszélni, csipog, ember, mégis csipog, mindig egy időben érünk az óvodába. Sakkozom az idővel, egy kicsit hamarabb megyek, vagy elkésem, hiába, ott van, hallani kell. Szerintem valami neki se tetszik bennem, talán gügyögöm kéne, legalább a saját gyerekekkel. Nem mosolyog rám, pedig a csipogással az együtt jár, pláne ott, ahol egyébként is minden szülő kötelezően használ valamiféle mosolyt.

És akkor lehetek én hatvannyolcas, rendesen magabiztos, hogy nem értek félre senkit, most nem értek semmit, ne érts félre, nem szerelem. Bördzsekiben ült le, végig magán hagyta, ez a páncélja, gondoltam, hiába játssza el a vagányt, a laza harmincast, a sokat próbált vitézt, bennfentesnek akar látszani. Szép a foga, mutatja mindenkinek, szórja magát szerteszt, sokat beszél. Előadás után elviszem a Blaháig, kiszólok az ablakon, mint egy pasi, vigyem-e valamедdig, a Blaháig, mondja. Írok neki egy ímélt, kért egy címet, plusz négy jelentéktelen mondat. Érdekelni kezd, egy hétig nem válaszol, azért. Egyszer csak felhív, egyeztet velem, amiről nem kellene. Meccsezünk, meg-rúgom néha, pedig nem szabad hozzáérni, fociban ez a szabály, nem? Aztán meg ő fogja a pólómat, és húzza, tépi, pedig azt se lehetne. Ma azt olvastam, hogy distancia, egy használati utasításban, tetszik, megfogadom, be fogom tartani, be fogok tartani neki, aztán jöhet a szart se erő kellékeivel. Jó az illatod, mondja, és a számra csúszik félre a sima kis puszi. Láttam moziban csajokat, akik bedőlnek az ilyesminek, meg az összes barátnőm, mind bedőlhetnek.

Férfi, nő, semmi

Unalmas futni. Kell találni valamit, figyelni valami másra. Van, akiből zsinórok lógnak, egyenesen beműszerezik magukat futáshoz, mindenféle mérő és lejátszók. Zene, de van, aki közben nyelvet tanul, megy a fülébe az angol, fut, és mire vége, megvan egy leckével. Ha sokat fut, megvan kettő. Unalmas futni, dögunalom, meg fárasztó is. Hajnalban pláne, nincs senki az utcán, nincs kit bámulni, egy-kettő rendre elcseszi a buszt. A következő körben is ott tipródik a megállóban, hiába tudja, hogy hat húsz, még látja a busz hátulját, a felső két lámpát a dombról. Csak öt perccel kelne hamarabb, elég lenne neki öt perc, és eléri.

Volt egy nénim, hatkor jött mindig, passzoltunk egymáshoz, hozta a kutyát szarni. Szimat, izgalom, kapkodás, hugyozás, szimat, hely, nem jó, másik hely, kínlódás, tekerés, szarás, szimat, és már meg is voltam a futással. Néztem őket, utálok a kutyákat, a néni látta, hogy ő viszont szereti. A kutya diktált. A néni szép ruhákban járt, húsvétreggelillata volt, és soha nem köszönt nekem, hiába köszöntem mosolyogva, elegánsan, angolul, mindenféleképpen.

Aztán elköltöztem, nem tudtam annyira korán, később jártam a térre, fél nyolc. Néni nem volt, egy bácsi futott velem egy időben. Biztos szívbeteg, és ezt írta elő neki az orvos, vagy valami ilyesmi lehetett, mert alig vonszolta magát, de baromira kitartó volt. Elöttem kezdte, én végeztem, ő maradt, egyszer leköröztem. Pár hét, már csak lehagyni tudtam, még pár, és ő hagyott le. Nem tudok fejlődni futásban, erre rájöttem. Nagyjából ekkor vettem észre a csajt a kocsinak dőlve, és a pasit, hogy ott beszélgetnek. Belelőgnak a kavicsosba, mindegy nekik, beszélgetnek, kicsit odébblépnek, amikor jövök, hétköznap reggel fél nyolc.

Annyira nem érdekesek, csak legközelebb, amikor ugyanezt csinálják ugyanezkor. Hat kört futok, nem változik semmi. A csaj a kocsinak dől a vállával, a hasát kicsit előretolja, lecsúsza a bőrkabát, ha nem lenne farmerzsebben a keze, laza, mint egy cowgirl, hátul két gyerekülés. A pasi rugdossa a kavicsokat. Legközelebb megint ott vannak, a férfi a kulcsával játszik, mint ha szomorú lenne, magas, szomorú férfi. A nő rövid hajú, szőke, minden ugyanúgy van hat körig, billeg, fenekét az ablaknak ütö-

geti, nevet. Legközelebb csak a nő van ott, ül a kocsiában a kormány mögött, áthajol a mellette levő ülésre, valami papírokkal matat, vagy a telefonjával, nem lehet jól kivenni. Tisztára, mint egy film, igazi, lassú művészfilm, a következő snittben a férfi van a papír helyén.

Mert hideg van, október, azért ült be. A barátnőm azt mondja, jobb az elliptikus tréner. Nem fázol, nincs eső, hó, semmi előkészület, beöltözés, akármikor fölállhatsz rá, ez a hátránya is, hogy nem állsz föl. Lehet tévézni is közben, nem unalmas egyáltalán, benyomod a kedvenc folytatásosodat. Nekem jó ez a nő meg a férfi. Hideg van, három kör, a nő egyedül van, az ötödikben is egyedül van, elég feszült az egész. Még egy hülyét is ki kell kerülnöm, mindig szembe jön, mindig öltöny, kinőtt nadrág, nem értem a nadrágjait, az összes szűk és rövid, azt se, hogy minek a kavicsokon megy a kocsi a buszmegállóba azokban a fényesre nyalt cipőiben. Francba a kicsike pasival, ahány öltöny, annyi kinőtt nadrág, közben meg a nő eltűnt. Mögötte ott maradt a férfi Focusa.

A hatodiknál az a lényeg, hogy vége, le lehet szedni a sok átizzadt cuccot, ez a szar a télben, fázol, vagy szétizzadod magad. Semmi nyújtás meg levezetés, vége van, pucolok innen. Rövidebb is mindig a hatodik, mint az összes többi, pont, hogy kell-e haját mosni, és mit veszek fel, barna csizma vagy fekete, de akkor a táskát is át kell pakolni, amikor előttem van a néni. A néni hajnalról, nincs vele a kutya, póráz helyett botot fog a kezében. Ugyanúgy fogja, mint a póráz fogta, félig előrenyújtott kar, mintha fel akarna bukni, csak a bot tartja, különben előredől. Szép ruhák helyett csupa rádóbált holmi, a haja kilóg a sapka alól, összeviszsa, ritkás ősz haj. Nincsenek hullámok. Alig megy, mintha nem akarna menni, a járdán megy, a pad mellett megáll, észrevesz, de nem. A pad felé fordul, aztán sehova néz, és megint a padra, nincs orgona, ibolya, régi locsolókölni-illata.

▸ Vidra Réka

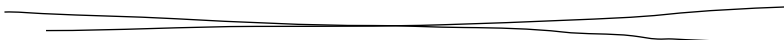
Mit sem sejtve rádiózok ki néhány
elhasználódott képi elemet

apa
anya
gyerekek

Rész

mint talált vágyat,
helyszükében megfelezhettek

Mindazonáltal

ez az egész csak
allúzió

Utolsó kétségbeesett próbálkozásai

fulladba
kudarcnak

▮ *Krusovszky Dénes*

Elégiazaj

Az ágy négy sarkához rögzített,
frissen mosott lepedőn elég volt
egyetlen apró ránc,
hogy végül képtelen legyek
elaludni rajta.

Ebből az elviselhetetlen zajból,
hogy mindenről folyton eszembe jutsz,
kimenekültem inkább
az éjszaka parkjába.

A bokrok alatt lefojtottan nyüszítő
hajléktalanokhoz valóban
éppoly kevésbé volt közöd,
mint a sötét kapualjakban
titkon méhlepény-recepteket
csereberélő várandós nőkhöz.

Mégis, valami rést ütött
gyávaságom kerítésén,
és a nyíláson át láttam,
ahogy egy nyirkos nejlonzacskót
rejtesz a szemeteskonténerbe,
és akkor már magamra sem ismertem.
